

ריטה קוגן לוכדת בין שפתי חצץ וחיוכים

שלוש יריקות מעבר לכתף

(#ג'ז מוסרת ד"ש, אפילווג)

אם אקח מקלף חד מחד ומעל ממחטה
אקלף את גדול העור המדלק שקוראים לו "אתה" –

האם ארפא?

אם אקרא שלש פעמים מול מראה מנגבת היטב מקצה עד קצה
"דבוק צא! דבוק צא! דבוק צא!" –

האם ארפא?

אם אשליף מטבעות לתוף מזרקות מרעלות,

אם אצעד תחת קורות מצלבות, מפרזלות,

אם אלבש את בגדי במהפה, עד כלות,

אם אדקר בבות עשויות שעוה ושער אדם באצבעות קלות –

האם ארפא?

גברופא

.1

רִישׁ רוֹצֵצֶת בְּרַחַה
מִסְפּוֹר אֶהְבֶּה
וְהִפְכָה אוֹתוֹ
לְסִפּוֹר אֶהְרַע.
רַעַל.
רִיק.
רְשָׁעוֹת.
רְמִיסָה מְרַבֶּבֶת.
הוּ אֱלֹהִים,
אֵיפֹה הִיא
צֹלַע הַחֲמֵלָה
שֶׁתִּתֵּן לִי וְתִהְפֹךְ
לְסִפּוֹר אֶהְלֶה.

.2

אֲנִי חוֹלָה, אָבֵא.
דְּמֵי הָרַעַל, אָבֵא.
אֲנִי נוֹשָׂאת בְּתוֹכִי וִירוֹס
תּוֹגַת גְּבָרִים.
גְּבַר בָּא, גְּבַר הוֹלְכֶת,
אֵךְ תּוֹגַתִּי גּוֹאֵה וְתוֹקֶפֶת,
וְגוֹפִי יוֹצֵא לְמַסַּע
הַשְּׂמֵדָה עֲצֵמִית.

.3

עֲבַרְתָּ אוֹתִי
וְעִזַּבְתָּ אוֹתִי,
וְאֲנִי עוֹד לֹא בַת שְׁנָתַיִם,
וּפַעַם בְּחֹדֶשׁ חֲלָקִים מֵתִים יוֹצְאִים מִמֶּנִּי
בְּדָם שָׁחַר,
בְּמַלִּים אֲדָמוֹת.

.4

אֱלוֹ הָיָה בָּא גְבוּרָפֶּא
וּמַחְלִיף אֶת דְּמֵי בְּדָם לְבָן
וְהִבְרֵאתִי,
וּנְשֵׂאתִי בְּתוֹכִי אֶת יְלָדִיו.

פְּרָגְמוֹן

כְּתִפִּים רַחְבוֹת שֶׁל מְלֹאכֵי אֲשׁוּר
נוֹשְׂאוֹת כֶּנֶף כְּבֹדָה וְאֲבָן מְסֻתֶת –
דֵּינִים שֶׁל נַפְשׁוֹת וְהִכְרָעָה מְחַלְטֵת
שֶׁמְחִירָה נִמְדָד בְּדָם קָרְבָן עֶכוּר.

מִפֶּל שְׁעָר תְּלוּל חוֹבֵק חֲזָה נְנוּחַ,
שׁוֹרוֹת־שׁוֹרוֹת סְדוּרוֹת שֶׁל תְּלַתְלֵי גְבָרִים
אוֹגְרוֹת בְּמֵאֶפֶק אֲכַזְרִיּוֹת וְכַח
שֶׁל נְגִיעַת כְּפָה, שֶׁל נְעִיצַת טְפָרִים.

אֵךְ הֵם שׁוֹמְרֵי הַסֶּף, לֹא חֲלוּצֵי הַחִיל,
גּוֹפֶם רוֹבֵץ תַּחְתָּם אֵיתָן וְלֹא דְרוֹךְ,
גְּבוּתֵיהֶם – פְּלִיאָה, אָפֶם – פְּסִיעָה שֶׁל אֵיל,
וּמְשַׁפְּתוֹתֵיהֶם נִתְּזוּ חֲצִץ־חִיּוֹךְ.

אֲנִי עִם בְּנֵי תְמוֹנָה – חוֹמְקִים בֵּין עֵין לְאֲבָן,
בְּמִצְלָמוֹת שְׁלוֹפּוֹת, בְּהִבְזָקִים נְדָחִים,
נֶצְבֵת עַל רִגְלֵי – זָהָב טוּוֹי מִתְבָּן,
לוֹכְדָת בֵּין שְׁפֵתֵי חֲצִץ וְחִיּוּכִים.

בעזיבתם

בעזיבתם יקחו אתם
את הדרך לעבודה
(פקוקה כאשר ילדים אינם בחפשה),
את הלעיסה המהירה של בקר
(דגנים, חלב, מקלות גזר לא אחידים בארכם),
את פתם רק החלום הקצר על הצפית
(מראהו כשול עכבר מנקב עין).
לפני שיעזבו יבקשו שנקנה
את חפציהם שאגרו שנים
פה
כדי שיוכלו לאגור מחדש
שם.
סבתא שלי בכתה אחת־עשרה שנה
על חפציה שהפקרו בידי זרים.
כך לפחות חשבתי עד לא מזמן.
(היום אני מבינה שבכיה היה על דבר מה אחר,
אותו הדבר שאין לו שם במלים)
כי מה יעשו העוזבים עם דבר מה שאין לו שם, על מה יבנו
בדרךם לעבודה,
בלעיסתם המהירה,
בחלומם הקצר?